

Intervju med Elias Våhlund

Text: Freja Bjarup, 8 år

Klass 2, Uggleskolan, Södra Sandby

Elias och Agnes Våhlund har skrivit serien ”Handbok för superhjältar” som är några av mina favoritböcker. De handlar om Lisa, som kommer till en ny skola och blir mobbad.

Jag blev så himla glad när jag fick reda på att Elias skulle komma till Litteralund och att jag skulle få träffa honom. Vi sågs på Stadsbiblioteket och pratade om hans böcker. Jag passade dessutom på att fråga lite om vad som kommer att hända i nästa bok. Här är min intervju:

Vem är Filippa som böckerna är tillägnade?

Elias: Det är min dotter som nu är 16 år, hon gav oss inspiration till böckerna när hon var mobbad.

I böckerna har alla barnen skoluniform fast det har man oftast inte i Sverige. Var utspelar sig böckerna?

Elias: Skoluniformerna valde vi för att Agnes gillar japansk manga och engelska och amerikanska serier. Sen ville vi att böckerna skulle utspela sig någonstans i Europa. Tittar man noga på bilderna så ser man att vissa byggnader kommer ifrån Notting Hill i London, andra Prag och några till och med från Vimmerby.

Hur fick ni idén till bokserien?

Elias: Filippa kom hem och sa att hon var mobbad i skolan. I nästan alla skolor finns det barn som blir retade, så vi kände att vi ville göra något för de barnen. Vi ville skriva något om någon som blev retad, men som det sen gick bra för och som det hände spännande saker för. Anledningen till att vi valde superhjältar är att Agnes, min fru, är superhjältenörd.

Hur kom ni på idén att Lisa skulle hitta handboken?

Elias: Vi tänkte att det vore sjyst om det skulle vara en berättelse om något som nästan skulle kunna hända på riktigt. Som om man tänker sig att man gömmer sig inne på biblioteket och så finns den där - den speciella boken som hjälper dig att slippa mobbingen. Så det var så vi kom på det.

När började du och Agnes att skriva tillsammans?

Elias: För ungefär sex år sedan så skrev jag första versionen av den här historien och Agnes ritade bilderna till. Jag hade egentligen tänkt att det skulle vara mer som en vanlig bok med ganska mycket text och inte så mycket bilder, men Agnes bara ritade och ritade och ritade så det blev jättemånga teckningar, så det är därför de här böckerna ser ut som de gör.

Vad är det svåraste med att skriva tillsammans?

Elias: Ibland, om man skriver tillsammans, kanske båda har var sin idé om hur det ska vara. Oftast kan man komma överens om hur man ska göra. Men ibland kanske båda tycker att just deras idé är bäst. Men det händer väldigt sällan. Oftast har vi bara jättekul när vi skriver ihop. Det är som när man leker och kommer på saker efterhand.

Är det bara du som skriver själva böckerna?

Elias: Oftast kommer vi på historierna tillsammans, men sedan är det jag som skriver och Agnes som ritar.

Vilken bok är ni mest stolta över?

Elias: Jag vet att Agnes är stolt över bok två, på grund av bilderna. Själv är jag lite extra stolt över bok tre, för då hade vi börjat samarbeta så himla bra.

Vad ska man tänka på när man ska skriva en bok?

Elias: När man blir äldre så finns det skolor som man kan gå och lära sig hur man skriver olika typer av texter som till exempel filmmanus eller tv-serier eller teater och så vidare.

Viktigt är att det blir spännande. Har du tänkt på att i början av de flesta berättelser har huvudpersonen det ofta ganska jobbigt, men sedan

händer det häftiga saker. Det är också viktigt att man växlar så att det ibland händer roliga och ibland sorgliga saker för huvudpersonen, så att det inte bara går bra hela tiden.

Har ni skrivit några andra böcker tillsammans, förutom Handbok för superhjältar?

Elias: Jo, det fanns en berättelse som handlade om en gammal tjurig ängel som hade en apparat och varje gång någon dog, så pep det i automaten och så var han tvungen att åka och hämta själen och ta upp den till himlen. Men en natt när han kom för att göra sitt jobb var själen redan borta när han kom fram. Det visade sig att det hade börjat en ny ängel som kommit och tagit över hans jobb.

När vi hade jobbat med det manuset i åtta månader visade vi den för ett förlag och de tyckte att både historien och bilderna var jättebra. Det var bara ett problem: de passade inte ihop! Agnes bilder var för mindre barn och min text var för lite äldre barn och tonåringar, så de funkade inte riktigt tillsammans. Och då blev vi jätteledsna och tyckte att det var jättejobbigt, men sedan efter ett par dagar kom vi på idén till Superhjalteserien istället.

Ska ni skriva fler Handböcker för superhjältar?

Elias: Ja, just nu jobbar vi med bok fem till åtta. För vi har delat upp dem så att de första fyra böckerna tillsammans blir en berättelse och sedan blir de nästa fyra en annan berättelse. Sammanlagt kommer vi att skriva tjugofyra böcker i den här serien.

Har ni kommit på vad alla böckerna ska handla om?

Elias: Ja, vi har kommit på i princip alla. Men bok tjugo till tjugofyra vill vi hålla lite öppna än så länge.

Är det inte svårt att skriva många böcker samtidigt?

Elias: Både ja och nej. I och med att de fyra nästa böckerna tillsammans utgör en historia, måste de nästan skrivas samtidigt, så att jag vet var jag ska sätta in ledtrådar och så vidare.

I bok fem kommer det exempelvis börja försvinna barn i staden och från Lisas klass och hon måste ta reda på vad som har hänt.

Slutligen - Vilket är det konstigaste stället du har skrivit på?

Elias: I badkaret brukar jag skriva jättemycket. Det är bra, för att där har man inga skärmar eller mobiltelefoner som stör. Jag har alltid papper och penna bredvid mig och så får jag en idé och rycker åt mig blocket och skriver och så blir allting alldeles blött. Så det får nog räknas som ett av de konstigaste ställena.